

[Aksel Møller.]

et stykke samarbejdspolitik vise sig for os. Men der er jo desværre den vanskelighed, at den højtærede statsminister holdt en tale af samme karakter i marts 1955, da det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen som et led i den aftale, han var indgået på ved forliget i marts 1955, efterlyste et løfte af den højtærede statsminister om landets udgiftspolitik. Det løfte fik han, og det blev givet med samme alvor og samme oprigtighed som de løfter, den højtærede statsminister har givet i dag i sit svar på ordførertalerne. Jeg mener ikke, at det nævnte løfte fra marts 1955 er blevet holdt. Der blev ikke øvet nogen regeringsindsats over for den stigning i nationens udgifter, som hele overenskomstsituationen kom til at betyde. Jeg har tidligere drøftet sagen offentligt med den højtærede statsminister, og jeg finder det betænkeligt uden at anføre dette at forlade mig på, at den højtærede statsminister er stærk nok til at efterleve de løfter, han har givet ved denne lejlighed.

Det gik af den højtærede statsministers ord, at han ikke mente at kunne opnå resignation hos fagforeningerne — jeg forstod, når det drejede sig om indgreb over for kapløbet mellem priser og lønninger. Jeg ved ikke, om den højtærede statsminister har prøvet derpå. Jeg tror, det er forkert, at han slår sig til ro med, at vi er i en overenskomstperiode, og at man ikke i den kan gøre et sådant forsøg.

Jeg takker den højtærede statsminister for de synspunkter, han gjorde gældende med hensyn til en produktiv linje i sin politik. Hvor meget dette synspunkt er værd, vil vel vise sig, når vi ser, om skatte-reformforslaget, når det fremsættes, er ændret i overensstemmelse med et sådant synspunkt, eller om det kan komme til orde i ligningsloven. Den højtærede statsminister trøster sig med, at han ikke har nogen mulighed for at samle om sin politik de politiske og organisatoriske styrker, som skal til for at få den gennemført. Må jeg sige til den højtærede statsminister, at det

er jeg enig med ham i, og derfor er det, jeg for lang tid siden har fremsat ønske om et valg. Jeg tror, at den bedste udvej ville være at skifte heste foran Danmarks vogn.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen tager ikke fejl af mig. Det ærede medlem ved, at jeg er modstander af tipping og trav og galopløb og alt lotteri af den art; det er min erfaring, at det bringer mange mennesker i ulykke. Derimod køber jeg enhver lodseddelt, der sælges til støtte for en god sag. Jeg kan anbefale den radikale pjece, bedre sag kan man ikke støtte, og jeg takker det ærede medlem for den agitation, han i dag har sat i gang for denne udmærkede publikation.

Det stødte mig en lille smule, at det ærede medlem sagde, at han syntes bedre om mig i dag end forleden; jeg troede, at der var et permanent venskabsforhold imellem os, der gjorde, at det ærede medlem altid syntes godt om mig. Det ærede medlem er jo ikke enig med det ærede medlem hr. Aksel Møller i, at jeg ikke er et godt menneske.

Må jeg slutte med at sige et enkelt ord til den højtærede statsminister. Jeg sad og lyttede opmærksomt til den lange tale, statsministeren holdt, og jeg synes, han sagde mange fornuftige ting; men på ét punkt tror jeg ikke den højtærede ministers bemærkning var træffende. Det var, hvor statsministeren sagde, at regeringen i dag havde stået over for en liberal front. Jeg befinder mig ikke på nogen front — ikke på nogen måde. Jeg tror, at det, befolkningen i dag har oplevet, er en illustration af det, jeg forleden tillod mig at hen-vise til: de to blokke, der står over for hinanden og har gode muligheder for at gøre dansk politik til en slagmark; jeg tror, at befolkningen forstår, at man ikke føler nogen trang til at lade sig indrullere i nogen af de to blokke, og jeg tror, at befolkningen har fået et indtryk af, at det